

Lori Nelson Spielman

Vergeef me

Kan Hannah ooit geluk vinden
als het haar niet lukt te vergeven en vergeten?

ISBN 978-90-225-7533-8
ISBN 978-94-023-0575-3 (e-boek)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Sweet Forgiveness*
Oorspronkelijke uitgever: Plume
Vertaling: Merel Leene
Omslagbeeld en -ontwerp: DPS Design & Prepress Studio
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2015 Lori Nelson Spielman
Nederlandstalige uitgave © 2016 Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam
Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Bill

*Vergeven is een gevangene vrijlaten en vervolgens ontdekken dat
jijzelf die gevangene was.*

– Lewis B. Smedes

1

Alles bij elkaar duurde het honderddrieënzestig dagen. Jaren later heb ik het in mijn dagboek nageteld. En nu heeft ze een boek geschreven. Ongelooflijk. De vrouw is een rijzende ster. Een expert op het gebied van vergeving, hoe ironisch. Ik bestudeer haar foto. Ze ziet er nog steeds schattig uit, met een kort kapsel en een dopneusje. Alleen lijkt haar glimlach nu oprecht en haar ogen staan niet langer spottend. Desondanks krijg ik alleen al bij het zien van haar foto hartkloppingen.

Ik mik de krant op het lage tafeltje, maar pak hem meteen weer op.

STA VOOR JE SCHAAMTE

door Brian Moss | *The Times-Picayune*

NEW ORLEANS – Is het mogelijk met excuses een oude wond te helen of kunnen sommige geheimen maar beter onuitgesproken blijven?

Volgens Fiona Knowles, een vierendertigjarige advocaat uit Royal Oak, Michigan, is oud zeer opruimen een cruciale stap als je innerlijke rust wilt bereiken.

‘Er is moed voor nodig om te gaan staan voor de dingen waarvoor je je schaamt,’ zegt Knowles. ‘De meesten van ons voelen zich er ongemakkelijk bij om kwetsbaarheid te tonen. In plaats daarvan stoppen we schuldgevoelens liever weg, in de hoop dat niemand ooit zal ontdekken wat

diep vanbinnen verstoppt zit. Onze schaamte loslaten bevrijdt ons.’

En Fiona Knowles kan het weten. Ze heeft haar eigen theorie in het voorjaar van 2013 in praktijk gebracht door 35 excuusbrieven te schrijven. Bij elke brief deed ze een zakje met daarin twee stenen, die ze ‘vergevingsstenen’ noemt. De ontvanger kreeg twee simpele verzoeken: om te vergeven en vergiffenis te vragen.

‘Ik realiseerde me dat mensen wanhopig verlangden naar een excuus – of de plicht – om boete te doen,’ zegt Knowles. ‘Als de pluïsjes van een paardenbloem werden de vergevingsstenen door de wind meegenomen en verspreid.’

Of het nu het resultaat is van de wind of van Fiona Knowles’ handige gebruik van social media, duidelijk is in elk geval dat de vergevingsstenen een enorm succes zijn. Naar schatting circuleren momenteel bijna 400.000 stenen.

Fiona Knowles zal op donderdag 24 april aanwezig zijn bij Octavia Books om over haar nieuwe boek te praten, getiteld *Stenen van vergeving*.

Mijn mobieltje piept om me te melden dat het kwart voor vijf is – tijd om naar mijn werk te gaan – en ik spring op. Mijn handen trillen als ik de krant in mijn handtas stop. Ik pak mijn sleutels en meeneembeker en loop de deur uit.

Drie uur later, na een snelle blik op de hopeloze kijkcijfers van afgelopen week en een briefing over het zeer belangwekkende onderwerp van vandaag – hoe breng ik op de juiste manier zelfbruiner aan – zit ik in mijn kantoor/kleedkamer, met krulspelden in mijn haar en een plastic cape om ter bescherming van mijn nette jurk. Dit is mijn minst favoriete gedeelte van de dag. Je zou denken dat ik er inmiddels wel aan gewend ben, na tien jaar voor de camera. Door anderen opgemaakt worden betekent echter dat ik zonder make-up moet arriveren, wat voor mij net zo-

iets is als een badpak aanpassen onder tl-licht terwijl er iemand naast staat te kijken. Vroeger verontschuldigde ik me altijd bij Jade omdat ze getuige moest zijn van de putten in mijn neus, ook wel bekend als poriën, of van de donkere kringen onder mijn ogen die maken dat ik eruitzie alsof ik op het punt sta American football te gaan spelen. Ooit heb ik zelfs de kwast met foundation uit haar hand proberen te rukken in de hoop haar de afschuwelijke en onmogelijke taak te besparen om een puist op mijn kin ter grootte van Mauna Loa te camoufleren. Zoals mijn vader altijd zei: als God had gewild dat vrouwen hun gezicht puur natuur hielden, had hij geen mascara geschapen.

Terwijl Jade haar magische krachten gebruikt, kijk ik een stapeltje post door. Zodra ik de envelop zie, verstijf ik en krijg ik een hol gevoel in mijn maag. Hij zit in het midden van het stapeltje verstopt, alleen de rechterbovenhoek is zichtbaar. Alleen al dat grote ronde poststempel van Chicago is een kweiling. Kom op, Jack, zo is het wel genoeg! Het is al meer dan een jaar geleden dat hij voor het laatst contact met me zocht. Hoe vaak moet ik nog tegen hem zeggen dat het goed is, dat ik hem heb vergeven, dat ik het achter me heb gelaten? Ik leg de stapel op de plank voor me, schik de brieven zo dat ik het stempel niet meer zie, en klap mijn laptop open.

‘Beste Hannah,’ lees ik hardop voor uit mijn mail, terwijl ik mijn best doe alle gedachten aan Jack Rousseau weg te duwen, *‘Mijn man en ik kijken elke ochtend naar je programma. Hij vindt je geweldig, zegt dat je de nieuwe Katie Couric bent.’*

‘Omhoogkijken, mevrouw Couric,’ beveelt Jade, om vervolgens wat oogpotlood onder mijn ogen aan te brengen.

‘Ja ja. Katie Couric zonder de miljoenen dollars en de miljarden fans.’ ... En de beeldschone dochters plus perfecte nieuwe echtgenoot...

‘Jij komt er heus nog wel,’ zegt Jade zo beslist dat ik haar bijna geloof. Ze ziet er vandaag extra mooi uit, met haar dreadlocks in een wilde, springerige paardenstaart, waardoor haar donkere ogen en prachtig egale bruine huid goed uitkomen. Ze draagt

haar gebruikelijke legging en zwarte schort, elke zak volgepropt met kwasten en potloden van verschillende vorm en dikte.

Ze smeert de eyeliner uit met een plat kwastje terwijl ik hardop verder lees: *'Persoonlijk ben ik van mening dat Katie wordt overschat. Geef mij maar Hoda Kotb. Die vrouw is pas grappig.'*

'Au!' zegt Jade. 'Recht voor z'n raap, dat deed zeer.'

Lachend ga ik verder met lezen. *'Mijn man zegt dat je gescheiden bent. Volgens mij ben je nooit getrouwd. Wie heeft er gelijk?'*

Ik leg mijn vingers op het toetsenbord. *'Mijn beste mevrouw Nixon,'* zeg ik al typend. *'Fijn om te horen dat u naar The Hannah Farr Show kijkt, bedankt daarvoor. Ik hoop dat u en uw man van het nieuwe seizoen zullen genieten. (En trouwens, ik ben het met u eens... Hoda is hilarisch.) De allerbeste wensen, Hannah.'*

'Hé, je hebt geen antwoord gegeven op haar vraag.'

Ik kijk haar via de spiegel aan.

Hoofdschuddend pakt Jade een doos vol verschillende kleuren oogschaduw. 'Tuurlijk niet.'

'Ik doe gewoon aardig.'

'Dat doe je altijd. Te aardig, als je het mij vraagt.'

'Ja hoor. Zoals toen ik klaagde over die omhooggevallen kok in het programma van vorige week – Mason Weet-ik-veel – die op elke vraag een antwoord gaf bestaand uit één enkel woord? Aardig als ik over de kijkcijfers loop te stressen? En, ach jeetje, nou Claudia weer.' Ik draai me om en kijk Jade aan. 'Heb ik je verteld dat Stuart erover denkt haar als mijn copresentator aan te stellen? Het is gebeurd met me!'

'Doe je ogen dicht,' beveelt ze. Ze veegt wat oogschaduw op mijn oogleden.

'Die vrouw is nog maar zes weken in de stad en nu al is ze populairder dan ik.'

'Echt niet,' zegt Jade. 'Deze stad heeft jou in zijn hart gesloten. Al zal dat Claudia Campbell er niet van weerhouden een poging te doen de boel over te nemen. Ik heb een slecht gevoel bij dat mens.'

'Ik geloof er niet zo in,' merk ik op. 'Ze is ambitieus, oké,

maar ze lijkt me echt aardig. Het is Stuart om wie ik me zorgen maak. Bij hem draait alles alleen maar om de kijkcijfers, en de laatste tijd zijn die van mij...'

'Bagger. Ik weet het. Maar ze gaan heus wel weer omhoog. Ik zeg alleen dat je moet oppassen. Mevrouw Claudia is eraan gewend de nummer één te zijn. Je gaat mij niet vertellen dat de rijzende ster van WNBC New York genoeg neemt met een lullige plek als presentator van het ochtendbulletin.'

In de tv-journalistiek bestaat er een pikorde. De meesten van ons beginnen onze carrière met korte livereportages voor het nieuws van vijf uur 's ochtends, wat betekent dat je om drie uur op moet voor een kijkerspubliek van twee mensen. Na een luttele driekwart jaar met dat afschuwelijke rooster mocht ik gelukkig voortaan het weekendnieuws doen, en al snel daarna het bulletin van twaalf uur 's middags, een plek waar ik vier jaar lang van mocht genieten. Natuurlijk is de presentatie van het avondbulletin de grote hoofdprijs, en ik had het geluk precies op het goede moment bij tv-station WNO te zitten. Robert Jacobs hield ermee op – of, zoals het gerucht wilde: werd gedwongen ermee op te houden – en Priscille bood me zijn plek aan. De kijkcijfers schoten omhoog. Al snel zat mijn agenda dag en nacht vol, deed ik liefdadigheidsevenementen in de hele stad, speelde de gastvrouw bij geldinzamelingsacties en Mardi Gras-festiviteiten. Omdat New Orleans 'verliefd werd op Hannah Farr' – dat werd me tenminste gezegd – kreeg ik twee jaar geleden mijn eigen programma aangeboden, een kans waar de meeste journalisten een moord voor zouden doen.

'Eh... ik zeg het je niet graag, lieverd, maar *The Hannah Farr Show* behoort nou niet echt tot de top.'

Jade haalt haar schouders op. 'Beste televisie in Louisiana als je het mij vraagt. Het water loopt Claudia al in de mond, let op mijn woorden. Als ze hier dan toch zit, is er maar één baan waar ze genoeg mee neemt en dat is die van jou.' Jades telefoon piept en ze kijkt op haar schermje wie er belt. 'Vind je het goed als ik deze even neem?'